

दानिएलाचे पुस्तक - क्रमांक पन्नास

दानियेल ८ मधील भविष्यसूचक रहस्यांचे उकलन: पाल्मोनीचे प्रकटीकरण

Jeff Pippenger

2024-01-14

दानियेल अध्याय आठमध्ये, बायबलमधील भविष्यवाणीतील राज्यांविषयी दानियेलाला एक दर्शन देण्यात येते, आणि त्यानंतर तो एका प्रश्न व उत्तर यांच्या रूपात प्रकट झालेला स्वर्गीय संवाद ऐकतो.

मग मी एका पवित्र जनाला बोलताना ऐकले; आणि जो बोलत होता त्या एका विशिष्ट पवित्र जनाला दुसऱ्या पवित्र जनाने म्हटले, "नित्याच्या यज्ञाविषयी, आणि उध्वस्त करणाऱ्या अपराधाविषयीचे ते दर्शन किती काळपर्यंत असेल, ज्यामुळे पवित्रस्थान आणि सैन्य या दोन्हींचा पायाखाली तुडविला जाईल?" आणि त्याने मला म्हटले, "दोन हजार तीनशे दिवसांपर्यंत; मग पवित्रस्थान शुद्ध केले जाईल." दानियेल 8:13, 14.

पहिल्या बारा वचने दर्शनाचे प्रतिनिधित्व करतात, आणि तेरावे व चौदावे वचन दुसरे एक दर्शन ओळखून देतात. "काढून घेणे" असे भाषांतर केलेल्या दोन भिन्न इब्री शब्दांप्रमाणे, आणि "पवित्रस्थान" असे भाषांतर केलेल्या दोन भिन्न इब्री शब्दांप्रमाणेच, दानियेल अध्याय आठमध्ये "दर्शन" असे भाषांतर केलेले दोन भिन्न इब्री शब्दही आहेत.

"काढून टाकणे" असे भाषांतरित केलेल्या त्या दोन शब्दांच्या बाबतीत, अॅडव्हेंटिझमचे धर्मतज्ज्ञ असा युक्तिवाद करतात की त्या दोन्ही शब्दांचा अर्थ "दूर करणे" असा समजला पाहिजे. "पवित्रस्थान" असे भाषांतरित केलेल्या त्या दोन शब्दांच्या बाबतीत, अॅडव्हेंटिझमचे धर्मतज्ज्ञ असा युक्तिवाद करतात की त्या दोन्ही शब्दांचा अर्थ "देवाचे पवित्रस्थान" असा समजला पाहिजे; आणि "दर्शन" असे भाषांतरित केलेल्या त्या दोन शब्दांच्या बाबतीत, अॅडव्हेंटिझमचे धर्मतज्ज्ञ पुन्हा एकदा त्या दोन शब्दांतील भेद दुर्लक्षित करतात. हा भेद दानीएलसाठी इतका महत्त्वाचा होता की त्याने मुद्दाम दोन अत्यंत भिन्न हिब्रू शब्द वापरले; म्हणून आपण तो भेद ओळखला पाहिजे आणि कायम ठेवला पाहिजे. तेराव्या वचनातील "दर्शन" हा शब्द हिब्रू "chazon" हा आहे, आणि त्याचा अर्थ स्वप्न, प्रकटीकरण, किंवा दैवी संदेश—एक दर्शन—असा होतो.

"दर्शन" हा शब्द दानियेल अध्याय आठमध्ये दहा वेळा आढळतो, परंतु तो दोन भिन्न इब्री शब्दांचे प्रतिनिधित्व करतो. "खाझोन," जो तेराव्या वचनात आढळतो, तो पहिल्या वचनातही आढळतो, नंतर दुसऱ्या वचनात दोनदा, अर्थात तेराव्या वचनात, आणि पंधरावे, सतरावे व सव्वीसावे वचन यांपैकी प्रत्येकी एकदा आढळतो. दानियेल अध्याय आठमध्ये "दर्शन" हा शब्द ज्या दहा वेळा आढळतो, त्यांपैकी सात वेळा तो "खाझोन" हा शब्द आहे, ज्याचा सरळ अर्थ "एक दर्शन" असा होतो.

दानियेल अध्याय आठमध्ये "दृष्टांत" हा शब्द इतर तीन वेळा येतो तेव्हा तो इब्री शब्द "mareh" आहे, ज्याचा अर्थ दृश्य; किंवा प्रकट स्वरूप असा होतो. अध्याय आठमध्ये इब्री शब्द "mareh" याचे एका ठिकाणी "दृष्टांत" असे नव्हे, तर "प्रकट स्वरूप" असेही भाषांतर केलेले आहे, आणि त्यामुळे त्या शब्दाचा अर्थ अधिक अचूकपणे ओळखता येतो. दानियेलने अर्थाने इतके जवळचे असे दोन वेगवेगळे इब्री शब्द का वापरले, की भाषांतरकारांनी त्यांना जणू एकाच शब्दाप्रमाणे मानले? याला काही महत्त्व आहे काय?

"देवाच्या वचनातील प्रत्येक तत्त्वाला त्याचे स्थान आहे, प्रत्येक वस्तुस्थितीला तिचा संदर्भ आहे. आणि ही संपूर्ण रचना, तिच्या संकल्पनेत व अंमलबजावणीत, तिच्या कर्त्याची साक्ष देते. अशी रचना अनंताच्या मनाखेरीज अन्य कोणतेही मन ना संकल्पू शकते ना घडवू शकते." Education, 123.

दुसऱ्या प्रश्नाचे उत्तर होय असे आहे, म्हणजेच दानियेलाने तो भेद का केला याला खरोखरच महत्त्व आहे; म्हणूनच, दानियेलाने तो भेद का केला असा प्रश्न विचारणारा पहिला प्रश्न समजून घेण्याचा प्रयत्न करणे ही भविष्यवाणीच्या

विद्यार्थ्यांची जबाबदारी ठरते. “पवित्रस्थान” असा अनुवाद केलेल्या शब्दाविषयी आणि “काढून टाकणे” असा अनुवाद केलेल्या शब्दाविषयी त्याने केलेल्या भेदांचे अनंतकाळपर्यंत परिणाम आहेत, तर मग “दर्शन” असा अनुवाद केलेल्या शब्दाच्या बाबतीत कोणी यापेक्षा कमी महत्त्वाची अपेक्षा का बाळगावी? “देवाच्या वचनातील” “प्रत्येक तथ्याला” “त्याचे महत्त्व” असते, आणि ते भविष्यवाणीच्या “रचनेवर” तसेच ती “अमलात आणली” जाते तेव्हा त्या भविष्यवाणीच्या पूर्णतेवर परिणाम करते.

आता आपण आठव्या अध्यायातील “दर्शन” या शब्दाचा विचार करू लागतो तेव्हा, दानियेलाच्या साक्षीवर “परिणाम” करणारी एक “वस्तुस्थिती” अशी आहे की, दानियेल ८:१३ मधील प्रश्नाचे उत्तर “दोन हजार तीनशे दिवसांपर्यंत; मग पवित्रस्थान शुद्ध केले जाईल” असे नेमके कोणी दिले होते.

दानियेलाच्या आठव्या अध्यायाशी थेट “संबंध” असलेली चार तथ्ये आहेत, ज्यांचा विचार करण्याचा माझा हेतू आहे. त्यांपैकी एक असे आहे की उलई नदीचे दर्शन शेवटच्या दिवसांसाठीची भविष्यवाणी म्हणून ओळखले गेले आहे, आणि तेच 1798 मध्ये “अंतकाळी” “उघडण्यात आलेल्या” दानियेलाच्या पुस्तकातील “ज्ञानाचे” प्रतीकही आहे.

“देवाच्या वचनाचा अधिक निकटून अभ्यास करण्याची आवश्यकता आहे. विशेषतः दानिएल आणि प्रकटीकरण यांकडे आपल्या कार्याच्या इतिहासात यापूर्वी कधी नव्हते इतके लक्ष दिले पाहिजे. रोमन सत्तेबद्दल आणि पोपसत्तेबद्दल काही बाबतीत आपण कदाचित कमी बोलू; परंतु देवाच्या आत्म्याच्या प्रेरणेने संदेष्टे आणि प्रेषित यांनी जे लिहिले आहे त्याकडे आपण लक्ष वेधले पाहिजे. पवित्र आत्म्याने भविष्यवाणी देण्यात आणि चित्रित घटनांमध्ये बाबी अशा रीतीने घडवून आणल्या आहेत की मानवी प्रतिनिधी दृष्टीआड ठेवला जावा, ख्रिस्तामध्ये लपविला जावा, आणि स्वर्गातील प्रभू देव व त्याची व्यवस्था यांचा गौरव करण्यात यावा.”

“दानीएलाचा ग्रंथ वाचा. तेथे दर्शविलेल्या राज्यांचा इतिहास मुद्दामुद्दाने स्मरणात आणा. राज्यकर्ते, सभा, प्रबळ सैन्ये यांकडे पाहा, आणि देवाने मनुष्याचा गर्व कसा खालचा करून मानवी वैभव धुळीत कसे मिसळले हे पाहा. केवळ देवच महान म्हणून दर्शविला आहे. संदेष्ट्याच्या दर्शनात तो एका पराक्रमी राज्यकर्त्याला खाली पाडीत असून दुसऱ्याला उभा करीत आहे असे दिसते. तो विश्वाचा सम्राट म्हणून प्रकट होतो, आपले सार्वकालिक राज्य स्थापन करावयास सज्ज—प्राचीन दिवसांचा, जिवंत देव, सर्व ज्ञानाचा उगम, वर्तमानाचा अधिपती, भविष्य प्रकट करणारा. वाचा आणि समजून घ्या की मनुष्य आपले मन व्यर्थतेकडे उचलताना किती दीन, किती दुर्बल, किती अल्पायुषी, किती चुकणारा, किती दोषी आहे.”

“यशयाद्वारे पवित्र आत्मा आपले लक्ष देवाकडे, जिवंत देवाकडे, मुख्य ध्यानविषय म्हणून वळवितो—ख्रिस्तामध्ये प्रकट झालेल्या देवाकडे. ‘कारण आमच्यासाठी एक बालक जन्माला आले आहे, आमच्यासाठी एक पुत्र दिला गेला आहे; आणि राज्यभार त्याच्या खांद्यावर असेल; आणि त्याचे नाव अद्भुत, सल्लागार, सामर्थ्यवान देव, सनातन पिता, शांतीचा अधिपती असे ठेविले जाईल’ [यशया 9:6].”

दानिएलला देवाकडून थेट प्राप्त झालेला प्रकाश विशेषतः या अखेरच्या दिवसांसाठी देण्यात आला होता. शिनारमधील महान नद्या उलई आणि हिद्वेकेल यांच्या काठावर त्याने जी दर्शन पाहिली, ती आता पूर्णत्वास जाण्याच्या प्रक्रियेत आहेत, आणि भाकीत केलेल्या सर्व घटना लवकरच घडून येतील.

“दानियेलच्या भविष्यवाण्या दिल्या गेल्या त्या वेळी यहुदी राष्ट्राची परिस्थिती विचारात घ्या. इस्राएली लोक बंदिवासात होते, त्यांचे मंदिर उद्ध्वस्त झाले होते, आणि मंदिरातील सेवा थांबविण्यात आली होती. त्यांचा धर्म यज्ञपद्धतीतील विधी-समारंभांभोवती केंद्रित झाला होता. त्यांनी बाह्य स्वरूपांनाच सर्वस्वी महत्त्व दिले होते, तर खरी उपासना करण्याचा आत्मा त्यांनी गमावला होता. त्यांच्या सेवा विधी मूर्तिपूजकांच्या परंपरा व आचारांनी भ्रष्ट झाल्या होत्या, आणि यज्ञविधी पार पाडताना त्यांनी सावलीपलीकडे जाऊन तत्त्ववस्तूकडे पाहिले नाही. त्यांनी ख्रिस्ताला, मनुष्यांच्या पापांसाठीच्या खऱ्या अर्पणाला, ओळखले नाही. प्रभूने लोकांना बंदिवासात जाण्यास दिले, आणि मंदिरातील सेवा थांबविली, यासाठी की बाह्य विधी-समारंभच त्यांच्या धर्माचे सर्वस्व होऊ नयेत. त्यांची तत्त्वे आणि आचरणे मूर्तिपूजक प्रभावांपासून शुद्ध केली गेली पाहिजेत. विधिसेवा थांबली,

जेणेकरून अंतःकरणातील सेवा पुन्हा जागृत व्हावी. बाह्य गौरव दूर करण्यात आला, जेणेकरून आध्यात्मिक प्रकट होईल."

"त्यांच्या बंदिवासाच्या देशात, लोकांनी पश्चात्तापाने परमेश्वराकडे वळल्यावर, त्याने स्वतःला त्यांच्यापुढे प्रकट केले. त्यांच्याविषयीच्या उपस्थितीचे बाह्य प्रतीक त्यांच्याकडे नव्हते; परंतु धार्मिकतेच्या सूर्याचे तेजस्वी किरण त्यांच्या मनांत व अंतःकरणांत चमकले. त्यांनी आपल्या नम्रतेत व क्लेशात देवाला हाक मारली तेव्हा, त्यांच्या संदेष्ट्यांना अशा दृष्टान्तांची देणगी देण्यात आली की ज्यांनी भावी घटनांचे प्रकटीकरण केले—देवाच्या लोकांवर अत्याचार करणाऱ्यांचा पराभव, मुक्तिदात्याचे आगमन, आणि सार्वकालिक राज्याची स्थापना." Manuscript Releases, volume 16, 333-335.

उलै नदीच्या दर्शनाचा शेवटच्या दिवसांसाठी देण्यात आल्याचा "तथ्य" असा आग्रह धरतो की भविष्यवाणीचा विद्यार्थी त्या दर्शनात प्रतिनिधित्व केलेल्या घटनांविषयी काय पूर्वकथन करण्यात आले आहे हे समजून घेण्यासाठी प्रयत्न करील. उलै नदीच्या दर्शनाशी संबंधित भविष्यसूचक "विषय" "पवित्र आत्म्याने" "भविष्यवाणी दिली जात असताना आणि चित्रित केलेल्या घटनांमध्येही" "आकारले" होते. एखादा संदेष्टा जेव्हा दर्शन प्राप्त करतो तेव्हा त्याच्याबरोबर काय घडत असते, तसेच संदेष्टा ज्या भविष्यवाणीतील घटनांची ओळख करतो त्या दोन्हींचा अभ्यास केला पाहिजे, या जाणिवेसह की ती दोन्ही शेवटच्या दिवसांत पूर्ण होणाऱ्या गोष्टींचे भविष्यसूचक प्रतिनिधित्व आहेत. आधीचा उतारा यावर भर देतो की दानिएल "सात काळांच्या" बंदिवासात होता हे आपण ओळखले पाहिजे.

दानियेल त्यांचे प्रतिनिधित्व करतो जे प्रकटीकरण अकरा येथील साडेतीन दिवसांच्या समाप्तीला आपल्या बंदिवासाची जाणीव करतात; आणि मग पश्चात्तापाने प्रभूकडे वळतात, लेवीयविधी सव्वीस मधील प्रार्थना पूर्ण करतात, मौल्यवानाला तुच्छापासून वेगळे करतात; आणि त्यानंतर प्रभू त्यांना स्वतः प्रकट करीत, विखुरले गेलेल्यांना एकत्र गोळा करण्याचे आपले वचन पूर्ण करतो. त्यांचा "मुख्य लक्षाचा विषय," मग "ख्रिस्तामध्ये प्रकट झालेला देव" हा असतो.

उलई नदीच्या दर्शनाचे "वाहन" आणि ख्रिस्ताने "रचलेल्या" भविष्यवाणीच्या संदेशाच्या "रचनेत" त्याचे योगदान कसे आहे, हा आपण थोडक्यात विचार केलेला पहिला "तथ्य" होय; आणि उद्भूत केलेला उतारा हे दर्शवितो की आपला मुख्य उद्देश "ख्रिस्तामध्ये प्रकट झालेल्या" देवाच्या प्रकटीकरणाकडे असला पाहिजे. दानियेल अध्याय आठमध्ये ख्रिस्ताचे सादरीकरण यश्याने केले तसे केलेले नाही; जेव्हा यश्याने असे नमूद केले की ख्रिस्ताचे "नाव अद्भुत, सल्लागार, पराक्रमी देव, सनातन पिता, शांतीचा अधिपती" असे म्हणविले जाईल. दानियेल अध्याय आठमध्ये देव ख्रिस्तामध्ये पालमोनी म्हणून प्रकट होतो, ज्याचा अर्थ अद्भुत गणनाकर्ता, किंवा गुपितांचा गणनाकर्ता असा आहे.

त्या "वास्तवामुळे" "पल्मोनी" या नावाच्या "अर्थवहनाचा" शोध घेतला गेला पाहिजे, तसेच त्या नावामुळे भविष्यवाणीच्या "रचनेत" आणि "अभिकल्पात" कसा वाटा पडतो हेही पाहिले गेले पाहिजे. दानियेल अध्याय आठमधील तिसरे "वास्तव", जे ओळखले गेले पाहिजे, ते असे की याच अध्यायात मिलराइट चळवळीचा मध्यवर्ती सिद्धान्तिक स्तंभ मांडला गेला आहे. मिलरचा सर्वांत तेजस्वी रत्न चौदाव्या वचनात आढळला, आणि त्या "वास्तवाचा" आता पूर्णत्वाच्या प्रक्रियेत असलेल्या उलाय नदीच्या दर्शनावर काय "अर्थवहन" आहे, हे आपण समजून घेण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे.

मिलरच्या स्वप्नात, जेव्हा ती पेटी त्याच्या खोलीच्या मध्यभागी असलेल्या मेजावर ठेवण्यात आली, तेव्हा ती सूर्याच्या तेजाप्रमाणे प्रकाशमान झाली; परंतु अंतिम दिवसांत ती पेटी अधिक मोठी आहे आणि जेव्हा ती प्रथम मिलरच्या मेजावर ठेवण्यात आली होती तेव्हा जितकी प्रकाशमान होती त्यापेक्षा दहापट अधिक प्रकाशमान होते. उलई नदीच्या दर्शनाविषयी असे काय आहे, ज्यामध्ये मिलराइट चळवळीचा मध्यवर्ती स्तंभ समाविष्ट आहे, की जे अंतिम दिवसांत त्या तत्त्वज्ञानाच्या प्रकाशात दहापट वाढ घडवते? अंतिम दिवसांत असे काय प्रकट केले जाते, जे 1798 मध्ये अंतकाळी प्रकट करण्यात आले नव्हते? उलई नदीच्या दर्शनातील "घटना" कोणत्या आहेत, ज्या सिस्टर व्हाईट म्हणतात, "आता पूर्णत्वास येण्याच्या प्रक्रियेत आहेत?"

जर आपण या पहिल्या तीन तथ्यांना प्रामाणिकपणे एकत्र आणले (उलईचे दर्शन, ख्रिस्त पाल्मोनी म्हणून प्रगट झालेला, आणि मध्यवर्ती तात्त्विक स्तंभ), तर उलई नदीच्या दर्शनाच्या आपल्या अभ्यासावर परिणाम करणारा एक साधा सिद्धांत स्वीकारण्यास आपण तयार असले पाहिजे. ही एकत्रित तथ्ये पाहण्याची इच्छा असणाऱ्यांना हे कळवितात की १७९८ मध्ये उघडण्यात आलेला संदेश हा “काळावर लटकविलेला” संदेश होता. भाकितात्मक कालभविष्यवाणीचा घटक नसता, तर मिलरचा संदेश अस्तित्वातच आला नसता.

या अध्यायाशी संबंधित चौथा “तथ्य” असे आहे की मिलराइटांनी भविष्यवाणीतील काळावर आधारित संदेश सादर केला. या तथ्याला विशेष ठळक करण्यासाठी, तेराव्या व चौदाव्या वचनांमध्ये देव ख्रिस्तामध्ये अद्भुत गणक (Palmoni) म्हणून प्रकट झाला. या दर्शनाचा आशय केवळ चौदाव्या वचनातील तेवीसशे दिवसांचा शेवट 22 ऑक्टोबर 1844 असा ओळखण्यातच होता, अशी कल्पना करणे म्हणजे ख्रिस्ताद्वारे Palmoni म्हणून प्रकट झालेल्या देवाच्या प्रकटीकरणावर थंड पाणी ओतण्यासारखे आहे.

अॅडव्हेंटिझमचे धर्मतत्त्वज्ञांनी आपल्या कपोलकल्पित कथांच्या पदार्थाला हवा तसा रंग चढविण्यासाठी, दानिएल अध्याय आठमधील तेराव्या वचनातील प्रश्नाचे महत्त्व पुरून टाकण्याचे परिश्रमपूर्वक काम केले आहे; कारण त्यांनी ठरविले आहे की त्यामुळे खाजणाऱ्या कानांचे अशिक्षित लोक अॅडव्हेंटिझमच्या मध्यवर्ती स्तंभाशी निगडित सत्यांविषयी चिंतित होणार नाहीत.

इतर सर्वापेक्षा ज्याने अॅडव्हेंट विश्वासाचा पाया आणि मध्यवर्ती स्तंभ या दोन्हींचे कार्य केले, ते शास्त्रवचन हे होते: “दोन हजार तीनशे दिवसांपर्यंत; मग पवित्रस्थान शुद्ध केले जाईल.” [Daniel 8:14.] प्रभूच्या लवकर आगमनावर विश्वास ठेवणाऱ्या सर्व विश्वासूंना हे शब्द परिचित होते. हजारो लोकांच्या ओठांवर ही भविष्यवाणी त्यांच्या विश्वासाच्या परवलीच्या शब्दाप्रमाणे पुनःपुन्हा उच्चारली जात होती. सर्वांना असे वाटत होते की त्यामध्ये भाकीत केलेल्या घटनांवरच त्यांच्या सर्वांत उज्ज्वल अपेक्षा आणि सर्वांत जपून ठेवलेल्या आशा अवलंबून आहेत. हे भविष्यसूचक दिवस इ.स. 1844 च्या शरद ऋतूत समाप्त होतात, असे दर्शविण्यात आले होते. उर्वरित ख्रिस्ती जगाप्रमाणेच, त्या वेळी अॅडव्हेंटिस्ट लोक असे मानत होते की पृथ्वी, किंवा तिचा काही भाग, हेच पवित्रस्थान आहे. पवित्रस्थानाचे शुद्धीकरण म्हणजे शेवटच्या त्या महान दिवसाच्या अग्नीद्वारे पृथ्वीचे शुद्धीकरण होय, आणि हे दुसऱ्या आगमनाच्या वेळी घडेल, असे त्यांना समजत होते. म्हणूनच ख्रिस्त इ.स. 1844 मध्ये पृथ्वीवर परत येईल, हा निष्कर्ष काढण्यात आला.

“परंतु नियोजित समय निघून गेला होता, आणि प्रभू प्रकट झाला नव्हता. विश्वासणाऱ्यांना माहित होते की देवाचे वचन निष्फळ ठरू शकत नाही; भविष्यवाणीबाबतची त्यांची व्याख्या दोषपूर्ण असली पाहिजे; परंतु चूक नेमकी कुठे होती? पुष्कळांनी उतावळेपणाने 2300 दिवस 1844 मध्ये संपलेच नाहीत, असे नाकारून या कठीण प्रश्नाची गाठ तोडली. यासाठी कोणतेही कारण देता येत नव्हते, याखेरीज की त्यांनी ज्या वेळी ख्रिस्ताच्या येण्याची अपेक्षा केली होती त्या वेळी तो आला नव्हता. त्यांचा युक्तिवाद असा होता की, जर भविष्यसूचक दिवस 1844 मध्ये संपले असते, तर ख्रिस्त अग्नीने पृथ्वीचे शुद्धीकरण करून पवित्रस्थान शुद्ध करण्यासाठी त्या वेळी परत आला असता; आणि तो आला नव्हता, म्हणून ते दिवस संपलेले असू शकत नव्हते.”

“हा निष्कर्ष स्वीकारणे म्हणजे भविष्यवाणीतील कालखंडांच्या पूर्वीच्या गणनेचा त्याग करणे होय. 2300 दिवसांची सुरुवात यरुशलेमच्या पुनर्स्थापना व बांधणीसाठी अर्तक्षत्राने दिलेली आज्ञा अमलात आली तेव्हा, इ. स. पू. 457 च्या शरद ऋतूत, झाली असे आढळले होते. हा प्रारंभबिंदू मानल्यास, दानियेल 9:25-27 मध्ये त्या कालखंडाच्या स्पष्टीकरणात पूर्वकथित सर्व घटनांच्या अनुप्रयोगात पूर्ण सुसंगती आढळत होती. एकोणसत्तर आठवडे, म्हणजे 2300 वर्षांपैकी पहिले 483 वर्षे, मशीहापर्यंत, त्या अभिषेकापर्यंत, पोहोचणार होती; आणि ख्रिस्ताचा बाप्तिस्मा व पवित्र आत्म्याद्वारे त्याचा अभिषेक, इ. स. 27 मध्ये, त्या निर्देशाचे तंतोतंत पालन करणारा ठरला. सत्तराव्या आठवड्याच्या मध्यभागी, मशीहाचा छेद केला जाणार होता. त्याच्या बाप्तिस्मानंतर साडेतीन वर्षांनी, इ. स. 31 च्या वसंत ऋतूत, ख्रिस्त वधस्तंभावर खिळला गेला. सत्तर आठवडे, किंवा 490 वर्षे, विशेषत्वाने यहुदांशी संबंधित असणार होती. या कालावधीच्या समाप्तीला, त्या राष्ट्राने त्याच्या शिष्यांवरील

छळाद्वारे ख्रिस्ताचा आपला नकार मुद्रित केला, आणि प्रेषितांनी इ. स. 34 मध्ये अन्यजातींकडे वळण घेतले. अशा रीतीने 2300 वर्षांपैकी पहिली 490 वर्षे संपल्यानंतर, 1810 वर्षे उरली असती. इ. स. 34 पासून 1810 वर्षे 1844 पर्यंत पोहोचतात. 'तेव्हा,' देवदूत म्हणाला, 'पवित्रस्थान शुद्ध केले जाईल.' भविष्यवाणीतील यापूर्वीचे सर्व निर्देश नेमून दिलेल्या वेळी निःसंशयपणे पूर्ण झाले होते. या गणनेनुसार सर्व काही स्पष्ट व सुसंगत होते, फक्त 1844 मध्ये पवित्रस्थानाच्या शुद्धीकरणाशी सुसंगत अशी कोणतीही घटना घडली होती असे दिसत नव्हते. त्या वेळी दिवस संपले हे नाकारणे म्हणजे संपूर्ण प्रश्न गोंधळात टाकणे, आणि भविष्यवाणीच्या निर्विवाद पूर्ततेने स्थापित झालेल्या भूमिकांचा त्याग करणे होय."

"परंतु देवाने आपल्या लोकांचे महान Advent चळवळीत नेतृत्व केले होते; त्याची सामर्थ्य आणि महिमा या कार्याबरोबर होती, आणि त्याने ते अंधकार व निराशेच्या समाप्तीत जाऊ द्यावे, किंवा ते खोट्या व उन्मादी उद्रेक म्हणून निंदिले जावे, असे तो होऊ देणार नव्हता. तो आपल्या वचनाला संशय व अनिश्चिततेत गुंतलेले राहू देणार नव्हता. जरी अनेकांनी भविष्यसूचक कालखंडांविषयीची आपली पूर्वीची गणना सोडून दिली, आणि त्यावर आधारित असलेल्या चळवळीच्या अचूकतेचा इन्कार केला, तरी इतर काही जण पवित्रशास्त्र आणि देवाच्या आत्म्याच्या साक्षीने समर्थित असलेल्या विश्वासाच्या व अनुभवाच्या बाबींचा त्याग करण्यास तयार नव्हते. त्यांचा विश्वास होता की भविष्यवाण्यांचा अभ्यास करताना त्यांनी अर्थलक्षणाचे सुदृढ तत्त्वे स्वीकारली होती, आणि आधीच प्राप्त झालेल्या सत्यांना दृढपणे धरून ठेवणे, तसेच बायबलाधारित संशोधनाची तीच दिशा पुढे चालू ठेवणे, हे त्यांचे कर्तव्य होते. त्यांनी मनःपूर्वक प्रार्थना करून आपल्या भूमिकेचा पुनर्विचार केला, आणि आपली चूक शोधण्यासाठी पवित्रशास्त्राचा अभ्यास केला. भविष्यसूचक कालखंडांच्या आपल्या गणनेत त्यांना कोणतीही चूक दिसली नाही, म्हणून त्यांना पवित्रस्थानाच्या विषयाची अधिक निकटपणे छाननी करण्यास प्रवृत्त करण्यात आले." The Great Controversy, 409, 410.

उलई नदीच्या दर्शनाची ओळख ज्या त्याच उताऱ्यामध्ये दिली आहे, त्या उताऱ्यात सिस्टर व्हाईट यांनी आम्हांस कळविले आहे की, "देवाच्या वचनाचा अधिक निकट आणि सखोल अभ्यास करण्याची आवश्यकता आहे." धर्मशास्त्रज्ञ The Great Controversy मधील मागील उताऱ्यातील "भविष्यसूचक कालखंड" हा विषय असा मांडतील की, जणू सिस्टर व्हाईट ज्यापुरते आपली टिप्पणी मर्यादित करीत आहेत ते "भविष्यसूचक कालखंड" म्हणजे तेवीसशे वर्षांच्या भविष्यवाणीत अंतर्भूत असलेल्या पाच भविष्यवाण्या होत. कारण, त्यांच्या दाव्यानुसार, त्या पाचपैकी चार भविष्यवाण्यांचा त्या उताऱ्यात विशेषतः उल्लेख केला आहे. परंतु या विषयाचा "अधिक निकट आणि सखोल अभ्यास" दाखवून देतो की, सिस्टर व्हाईट यांच्या लेखनात अनेकवचनी "भविष्यसूचक कालखंड" हा शब्द अधिक अचूकपणे त्या दोन भविष्यवाण्यांकडे निर्देश करतो, ज्या 22 ऑक्टोबर, 1844 रोजी पूर्ण व्हावयाच्या होत्या.

गॅब्रिएलने दानिएलला दाखवून दिलेल्या, दोन हजार तीनशे वर्षांच्या कालखंडाचा भाग असलेल्या, अशा पाच विशिष्ट काळविषयक भविष्यवाण्या आहेत. पहिली भविष्यवाणी एकोणपन्नास वर्षे दर्शविते, जेव्हा "रस्ते व तटबंदी संकटकाळात बांधली जातील." दुसरी भविष्यवाणी इ.स.पूर्व ४५७ या प्रारंभबिंदूपासून चारशे त्र्यांशे वर्षांनंतर ख्रिस्ताच्या बाप्तिस्म्याची होती. तिसरी त्याच्या क्रूसावरील मृत्यूची होती; चौथीने त्या वेळेची ओळख करून दिली, जेव्हा यहूदी राष्ट्रासाठी विशेषतः वेगळे ठरविण्यात आलेल्या चारशे नव्वद वर्षांच्या समाप्तीला सुवार्ता अन्यजातींकडे जाईल; आणि पाचवी, आणि केवळ पाचवीच, काळविषयक भविष्यवाणी २२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी समाप्त झाली. यापूर्वीच्या चारही काळविषयक भविष्यवाण्या १८४४ च्या बऱ्याच आधीच समाप्त झाल्या होत्या. तर मग, सिस्टर व्हाईट जेव्हा १८४४ मध्ये समाप्त होणाऱ्या "भविष्यवाणीतील कालखंड" हा बहुवचनातील प्रयोग करतात, तेव्हा त्यांचा प्रत्यक्ष अर्थ काय असतो?

मिलेराइट्सच्या पहिल्या निराशेबाबत भाष्य करताना ती त्या प्रश्नाचे उत्तर ओळखते:

"मी देवाच्या लोकांना आनंदित अपेक्षेने, आपल्या प्रभूची वाट पाहताना पाहिले. परंतु देवाने त्यांची कसोटी घ्यावी असा उद्देश केला होता. त्याच्या हाताने भविष्यवाणीतील कालखंडांच्या गणनेतील एक चूक झाकून ठेवली होती. जे आपल्या प्रभूची वाट पाहत होते त्यांनी ही चूक ओळखली नाही, आणि त्या वेळेला विरोध करणारे अतिशय

विद्वान् पुरुषसुद्धा ती पाहण्यात अपयशी ठरले. देवाचा उद्देश असा होता की त्याच्या लोकांना निराशेचा सामना करावा लागू. तो वेळ निघून गेला, आणि ज्यांनी आपल्या तारणहाराची आनंदित अपेक्षेने वाट पाहिली होती ते दुःखी व खचलेले झाले; तर ज्यांनी येशूच्या प्रकट होण्यावर प्रेम केले नव्हते, पण भयामुळे हा संदेश स्वीकारला होता, ते अपेक्षित वेळी तो आला नाही यामुळे संतुष्ट झाले. त्यांच्या अंगीकाराचा हृदयावर परिणाम झाला नव्हता आणि जीवन शुद्ध झाले नव्हते. त्या वेळेचे निघून जाणे अशा हृदयांचे प्रकटीकरण करण्यास अत्यंत योग्य ठरले. ज्यांनी खरोखर आपल्या तारणहाराच्या प्रकट होण्यावर प्रेम केले होते अशा शोकाकुल, निराश झालेल्यांची थट्टा करून त्यांच्याकडून दूर वळणारे हेच पहिले होते. परीक्षेच्या क्षणी कोण संकोच करून मागे फिरले हे उघड करण्यासाठी देवाने आपल्या लोकांची कसोटी घेण्यात आणि त्यांना शोधक परीक्षा देण्यात जी प्रज्ञा दाखविली ती मी पाहिली."

"येशू आणि सर्व स्वर्गीय सैन्याने त्यांच्याकडे सहानुभूतीने व प्रेमाने पाहिले, ज्यांनी गोड अपेक्षेने आपल्या आत्म्यांनी ज्याच्यावर प्रेम केले त्याला पाहण्याची दीर्घकाळ आस धरली होती. त्यांच्या परीक्षेच्या काळात त्यांना आधार देण्यासाठी देवदूत त्यांच्या भोवती तरंगत होते. ज्यांनी स्वर्गीय संदेश स्वीकारण्याकडे दुर्लक्ष केले होते ते अंधारात सोडले गेले, आणि देवाचा क्रोध त्यांच्यावर प्रज्वलित झाला, कारण त्याने स्वर्गातून त्यांच्याकडे पाठविलेला प्रकाश त्यांनी स्वीकारला नव्हता. ते विश्वासू, निराश झालेले लोक, ज्यांना आपला प्रभु का आला नाही हे समजू शकत नव्हते, अंधारात सोडले गेले नाहीत. पुन्हा त्यांना भविष्यवाणीतील कालखंडांचा शोध घेण्यासाठी त्यांच्या बायबलकडे नेण्यात आले. प्रभूचा हात त्या आकड्यांवरून काढून घेण्यात आला, आणि चूक स्पष्ट करण्यात आली. त्यांनी पाहिले की भविष्यवाणीतील कालखंड 1844 पर्यंत पोहोचत होते, आणि भविष्यवाणीतील कालखंड 1843 मध्ये संपले असे दाखविण्यासाठी त्यांनी जेच पुरावे मांडले होते, त्याच पुराव्यांनी हे सिद्ध केले की ते 1844 मध्ये समाप्त होणार होते." Early Writings, 235-237.

"भविष्यवाणीतील कालखंड" हे असे "भविष्यवाणीतील कालखंड" होते की जे "१८४४ पर्यंत पोहोचले," आणि मिलराइट लोकांनी सुरुवातीला ते १८४३ पर्यंत पोहोचतात असे मानले होते. "भविष्यवाणीतील कालखंड" जे १८४४ पर्यंत पोहोचले, ते "भविष्यवाणीतील तीन कालखंड" होते, आणि ते सर्व हबक्कूकच्या पट्ट्यांवर दर्शविलेले आहेत. या तीन कालखंडांपैकी एक कालखंड फक्त १८४४ ला "स्पर्श" करतो, आणि उर्वरित दोन २२ ऑक्टोबर, १८४४ पर्यंत पोहोचतात. एक हजार तीनशे पंचेचाळीस दिवस अगदी १८४४ च्या पहिल्या दिवशीपर्यंत पोहोचले, जेव्हा मिलराइट लोकांची पहिली निराशा आली, आणि हबक्कूक अध्याय दोन तसेच मत्तय पंचविसमधील दहा कुमारींच्या दृष्टांतातील विलंबाचा काळ सुरू झाला.

दानिएल अध्याय आठ, वचन चौदा येथील तेवीसशे दिवस २२ ऑक्टोबर, १८४४ पर्यंत पोहोचले, आणि यहुदाच्या दक्षिणी राज्याविरुद्धच्या "सात काळां"चे दोन हजार पाचशे वीस वर्षेही तेथेच समाप्त झाली. दानिएल आठच्या वचन तेरा मध्ये पल्मोनी स्वतःची ओळख अद्भुत गणनाकर्ता म्हणून करून देतो, आणि त्यानंतर त्याने मांडलेली भविष्यसूचक "रचना" व "आराखडा" यांत किमान दहा परस्परसंलग्न कालविषयक भविष्यवाण्यांचा समावेश होता.

पुढील लेखात आपण या सत्यांचा पुढे अधिक विचार करण्यास आरंभ करू.

"ख्रिस्ताने जगाला असा एक धडा दिला, जो मनावर व आत्म्यावर कोरला गेला पाहिजे. 'हेच अनंत जीवन आहे,' तो म्हणाला, 'की त्यांनी तुला, एकमेव खऱ्या देवास, आणि तू ज्याला पाठविले आहेस त्या येशू ख्रिस्तास ओळखावे.' परंतु सैतान मानवी मनावर कार्य करित म्हणतो, हे किंवा ते कर्म करा, आणि तुम्ही देवांसारखे व्हाल. फसव्या तर्काने त्याने आदाम आणि हव्वेला देवाच्या वचनाविषयी शंका घ्यावयास प्रवृत्त केले, आणि त्याच्या जागी असा एक सिद्धांत उभा केला, ज्याने अपराध व आज्ञाभंग यांकडे नेले. आणि त्याची कुतर्कविद्या आजही तेच करित आहे जे तिने एदेनमध्ये केले. जेव्हा ख्रिस्त आपल्या जगात आला, तेव्हा त्याने आपल्या मंडळीच्या पायाभरणीसाठी नम्र कोळ्यांची निवड केली. या शिष्यांना त्याने आपल्या राज्याचे व कार्याचे स्वरूप समजावून सांगण्याचा प्रयत्न केला. परंतु त्यांच्या मर्यादित आकलनाने त्याच्यावर बंधन आणले. ते शास्त्री व परुशी यांच्या उक्ती स्वीकारत आले होते, आणि म्हणून त्यांनी जे बरेचसे मानले होते ते असत्य होते. आणि जरी ख्रिस्ताला

त्यांच्याशी सांगण्यास अनेक गोष्टी होत्या, तरी तो ज्याची उत्कटतेने त्यांना कल्पना द्यावयास इच्छित होता, त्यांपैकी बरेचसे ऐकण्यास ते असमर्थ होते.”

“या काळातील धर्माभिमानी लोकांना ख्रिस्त इतके विपर्यस्त मतांनी परिपूर्ण आढळतात की त्यांच्या मनांत सत्याला स्थानच उरत नाही. दिलेल्या शिक्षणामुळे शिक्षक अविश्वासी लेखकांची मते त्यात मिसळतात. अशा रीतीने त्यांनी तरुणांच्या मनांत कोंडा पेरला आहे. ते अशी मते उच्चारतात की जी तरुणांसमोर किंवा वृद्धांसमोर कधीही मांडली जाऊ नयेत; आणि ते कोणत्या प्रकारचे बी पेरत आहेत, किंवा त्याच्या परिणामस्वरूप कोणते पीक त्यांना कापावे लागेल, याचा ते कधीही विचार करत नाहीत.” Review and Herald, July 3, 1900.